

VICTORIA AVEYARD

A
KIRÁLY

KETRECE

M I N D E N P O R I G É G

GABO

• ELSŐ FEJEZET •

Mare

AMIKOR ENGEDI, FÖLEMELKEDEM.

A lánc a tövises nyakörvemnél fogva felránt. A tüskék belém szúrnak, de egyelőre nem olyan mélyen, hogy vért fakasszanak. A csuklóm azonban már vérzik. Lassan mélyülő sebek a durva és szűk béklyókban, eszméletlenül töltött napok hagyatécai. Sötétvörösre és élénkvörösre festik fehér ruhaujjamat, ahogy a régi vérre új szivárog megpróbáltatásaim testamentumaként. Hadd lássa Maven udvartartása, mennyit szenvedtem már eddig is.

Kiismerhetetlen arkifejézzel áll fölöttem. Apja koronájától magasabbnak tűnik, mintha a vas egyenesen a koponyájából meredezne elő. Csillog, minden csúcsa egy-egy fém lángnyelv, bronzsal és ezüsttel futtatva. Erre a keserűen ismerős látványra koncentrálok, hogy ne kelljen Maven szemébe nézmem. De így is magához húz egy másik láncsal, amelyet nem látok. Csak érzem.

Egyik fehér keze gyengéden a sebes csuklómra fonódik. Akaratom ellenére is az arcára téved a tekintetem, képtelen vagyok elkerülni. A mosolya cseppet sem kedves. Éles, mint egy borotvapenge, belém mar. A szeme a legrosszabb. Elara szeme. Egykor hideg jégzilánknak gondoltam. De most már tudom: a legforróbb tűz kéken lángol, és Maven szeme sem kivétel.

A láng árnyéka. Fűti az indulat, de a peremét sötétség mardossa. Az ezüst erekkel átszótt szemeket fekete és kék foltok veszik körül. Kialvatlan. Soványabb, mint ahogy emlékeztem rá, vékonyabb és kegyetlenebb. Éjfekete haja a füléig ér, tincseinek vége felkunkorodik, de az arca sima. Néha elfelejtem, mennyire fiatal. Mennyire fiatalok vagyunk mindketten. Vékony ruhám alatt sajog a kulcscsontomon a beleégetett *M* betű.

Maven fürgén megfordul, és mivel szorosan markolja a láncomat, kénytelen vagyok vele mozdulni, akár egy bolygó körül keringő hold.

– Lássátok ezt a foglyot, ezt a diadalt! – szólal meg, és kihúzza magát a nézők előtt. Legalább háromszáz Ezüst gyűlt össze, nemesek és közrendűek, örök és tiszték. Fájdalmasan tudatában vagyok a látóterem peremén álló Őrzőknek, akiknek tüzes ruhája szüntelenül emlékeztet egyre szűkülő ketrecemre. Arven őreim sincsenek soha messze, fehér egyenruhájuk vakító, némítóképességük fojtogat. Szinte megfulladok lényük nyomásától.

A király hangja visszhangzik a fényűző Caesar téren a tömeg fölött, amely hasonlóképpen válaszol. Valahol bizonyára mikrofonok és hangszórók vannak, hogy a király hangját az egész városba és a királyság többi részébe is közvetítsék.

– Íme, a Skarlát Gárda vezetője, Mare Barrow. – Helyzetem ellenére majdnem gúnyos nevetésben török ki. *Vezető*. Az anyja halála sem fékezte meg a hazugságait. – Egy gyilkos, egy terrorista, országunk ellensége. Most pedig előttünk térdel, elárulva vére színét.

A lánc ismét megrándul, mire előrecsúszom, kinyújtott karal igyekszem megtámasztani magamat. Lesütött szemmel reagálok. Harag és szégyen önt el, amikor eszembe jut, mennyit árt majd ez a Skarlát Gárdának. Nortában mindenütt látják majd

a Vörösök, hogy Maven rángatja a láncaimat, és azt gondolják, hogy gyengék vagyunk, legyőzöttek, méltatlanok a figyelmükre, az erőfeszítésre, a reményre. Mi sem lehet távolabb az igazságtól. De nincs semmi, amit tehetnék, itt és most semmiképpen, hiszen Maven kegyelme egy hajszálon függ. Corviumra gondolok, a katonai városra, amelyet a Fojtás felé tartó úton lángolni láttunk. Szétsugárzott üzenetem után zavargások törtek ki. Vajon ezek a forradalom első lélegzetvételei voltak – vagy az utolsók? Nincs mód, hogy megtudjam, azt pedig nem hiszem, hogy bárki hozna nekem újságot.

Cal még az apja halála előtt óvott a polgárháború veszélyétől, mielőtt mindent elveszített volna a szilaj Villámlányon kívül. *Lázadás mindkét oldalán*, mondta. De láncra verve Maven udvara és Ezüst birodalma előtt nem látok semmilyen megosztottságot. Hiába mutattam meg nekik, beszéltem Maven börtönéről, az elhurcolt szeretteikről, a király és az anyja által elárult bizalomról – itt mégis én vagyok az ellenség. Kedvem volna sikítani, de ennél több eszem van. Maven hangja mindig erősebb lesz az enyémnél.

Anya és apa vajon látnak most? A gondolatra a bánat friss hulláma önt el, és ajkamba harapok, hogy ki ne csorduljanak a könnyeim. Tudom, hogy kamerák vannak a közelben, amelyek az arcomat mutatják. Hiába nem érzem többé, tudom, hogy itt vannak. Maven nem hagyná ki a lehetőséget, hogy megörökítse a bukásomat.

Vajon nemsokára azt is végignézhetik, ahogy meghalok?

A nyakörv arra utal, hogy nem. Minek fáradna ezzel a színjátékkal, ha meg akarna ölni? Más talán megkönnyebbülne a helyemben, de az én bensőmet jeges félelem árasztja el. Nem fog megölni. Maven nem. Érzem az érintésén. Hosszú ujjai

még mindig a csuklómra fonódnak, miközben másik kezével a pórázomat fogja. Még most sem hajlandó elengedni, pedig fájdalmasan nyilvánvaló, hogy az övé vagyok. A halált is szívesebben választanám, mint ezt a ketrecet, az örült fiúkirály torz megszállottságát.

Emlékszem a leveleire, amelyek mind ugyanazzal a szóval búcsúztak:

A viszontlátásig.

Tovább beszél, de a hangját egyre tompábban hallom, elnyomja egy darázs túl közeli zümmögése, amitől minden idegszálam megfeszül. Hátranézek a vállam fölött. Pillantásom az udvaroncok tömege fölött hátrasiklik. Mindannyian büszkén és aljasan állnak gyászfekete ruhájukban. Lord Volo a Samosházból és a fia, Ptolemus pompásan festenek kifényesített, ébenfekete páncéljukban, amelyen válltól csípőig keresztben ezüstpikkelyes szalag húzódik. A fiú láttán tomboló harag önt el, küzdök a kéztetés ellen, hogy most azonnal felugorjak és leszaggassam Ptolemus arcáról a bőrt. Vagy keresztüldöfjem a szívét, ahogyan ő tette Shade-del. A vágyam látszódnak az arcomon, mert rám vigyorog. Ha nem lenne a nyakörv és a néma örök, akik elnyomnak bennem mindent, ami azzá tesz, ami vagyok, füstölgő üveggé olvasztanám a csontjait.

A húga azonban, aki hónapokkal ezelőtt ádáz ellenségem volt, most valamiért nem néz rám. Evangeline fekete kristályokkal telehintett ruhájában mindig az erőszakos csillagkép legfényesebb csillaga volt. Gondolom, hamarosan királyné lesz, éppen elég régóta kellett elviselnie a jegyességet Mavennel. Pillantása a király hátára szegeződik, sötét szeme áthatóan mered a tarkójára. A feltámadó szellő felborzolja csillogó, ezüstös haját, és hátrafújja a válláról, de neki a szeme sem rebben. Egy hosszú

pillanat múlva észreveszi, hogy nézem, de még akkor is éppen csak rám pislant. A tekintetéből hiányoznak az érzések. Már nem vagyok méltó a figyelmére.

– Mare Barrow a korona foglya, a korona és a tanács mond fölötte ítéletet. Felelnie kell számos bűnéért.

Mégis hogyan?, kérdezem magamban.

A tömeg válaszul megéljenzi a határozatot. Valamennyien Ezüstök, de „közrendűek”, nem nemesi származásúak. Míg ők ujjongva fogadják Maven szavait, az udvar nem reagál. Sőt néhányan elszürkült arccal, dühösen, vagy éppen merev arccal fordulnak el, különösen a Merandus-ház tagjai, akiknek gyászruháján a halott királyné sötétkékje is helyet kap. Evangeline nem vett rólam tudomást, ők azonban riasztó intenzitással bámulják az arcomat. Minden irányból izzó kék szemek szegeződnek rám. Számítok a suttogásukra, hogy tucatszámú hang fúrja bele magát a fejembe, akár a férgek a rothadó almába. De csak a csend. Talán az engem közrefogó Arven tiszték nem egyszerű börtönőrök, de testőrök is, akik nemcsak az én képességeimet fojtják el, de azokét is, akik ellenem használnák. Gondolom, ez Maven parancsa volt. Senki más nem árthat nekem itt.

Csak ő.

De így is mindenem fáj. Fáj állni, mozogni, gondolkodni. A repülő zuhanásának, a zavarónak, a némító örök csonttörő súlyának köszönhetem. És ezek csak a testi sérülések. Zúzódások. Repedések. Idővel majd begyógyulnak. A többiről ugyanez már nem mondható el. A bátyám halott. Fogoly vagyok. És azt sem tudom, mi történt valójában a barátaimmal, amikor ki tudja, hogy már hány napja megkötöttem az alku az ördöggel. Cappel, Kilornnal, Cameronnal és a bátyáimmal: Bree-vel és Tramyval. A tisztáson hagytuk őket, sebesülten, tehetetlenül,

kiszolgáltatva. Maven akárhány gyilkost visszaküldhetett, hogy végezzék be, amit ő elkezdett. Elcseréltem magamat az életükért, és még csak azt sem tudom, hogy érdemes volt-e.

Maven megmondaná, ha megkérdezném. Látom az arcán. Pillantása minden rosszindulatú mondata után rám villan, kiemelve minden egyes hazugságot, amelyet rajongó alattvalóinak mond. Meg akar győződni róla, hogy figyelek, és őt nézem. Mint egy gyerek, de hiszen az is.

Nem fogok könnyörögni neki. Itt nem. Így nem. Ennyi büszkeségem még maradt.

– Az édesanyám és az édesapám ezekkel az állatokkal vívott harcban esett el – folytatja. – Az életüket adták, hogy megőrizzek ennek a királyságnak az egységét és a biztonságokat.

Legyőzve sem bírom megállni, hogy Mavent bámuljam, és tüzes tekintetere sziszegéssel felelek. Mindketten emlékezünk az apja halálára. A meggyilkolására. Elara királyné a suttogásával beleférközött Cal fejébe, és a király imádott örökösét halálos fegyverre változtatta. Maven és én végignéztük, ahogy Cal az apja gyilkosává kényszerülve levágja a király fejét, és vele elpusztít minden esélyt arra, hogy valaha is uralkodhasson. Sok szörnyűséget láttam azóta, de az emlék még mindig kísért.

Nem sokra emlékszem abból, ami a királynéval történt a Corros börtön falain kívül. A teste állapota ékesen tanúsította, mit tehet a féktelen villám az emberi szövetekkel. Tudom, hogy kétely, megbánás és szánalom nélkül öltem meg. Tomboló viharomat Shade váratlan halála táplálta. Az utolsó tiszta kép, amelyre a corrosi csatából emlékszem, ahogyan elhanyaglik, szívében Ptolemus hideg, kegyetlen fémtűjével. Ptolemusnak sikerült valahogy elkerülnie vak dühömet, de a királynénak nem.

Legalább az ezredes és én tettünk róla, hogy a világ megtudja, mi lett vele, és az adásunkban köszömlére tettük a hulláját.

Bárcsak Maven is örökölt volna valamennyit az anyja képességéből, hogy belenézhesen a fejembe, és lássa, hogyan végeztem az anyjával. Azt akarom, őt is ugyanúgy mardossa a veszteség fájdalma, mint engem.

A betanult beszéd végén kinyújtja az egyik kezét, hogy jobban láthatóvá váljon a lánc. Minden, amit tesz, a látványnak alárendelt színjáték.

– Megfogadom, hogy én is így teszek, elbánok a Skarlát Gárdával és a Mare Barrow-hoz hasonló szörnyetegekkel, ha addig élek is.

Akkor halj meg, ezt szeretném az arcába ordítani.

A tömeg moraja elfojtja a gondolataimat. Több százan éljenzik a királyt és a zsarnokságát. Ahogy a híd felé sétáltam, elsírtam magam, látva, hányan hibáztatnak engem a szeretteik haláláért. Még mindig érzem az arcomra száradt könnycseppeket. Most megint sírás kerülget, de nem a szomorúság, hanem a harag csal könnyeket a szemembe. Hogyan hihetik ezt el? Hogyan bírják elviselni ezeket a hazugságokat?

Aztán elfordítanak a látványtól. Erőm utolsó tartalékait összeszedve hátratekerem a fejemet, keresem a kamerákat, a világ szemeit. *Lássatok, könyörgök. Lássatok, hogyan hazudik.* Az állkapcsom megfeszül, a szemem összeszűkül, és azt remélem, hogy a kitartás, lázadás és harag képét mutatom kifelé. *Én vagyok a Villámlány. Én vagyok a vihar.* Hazugságnak érzem. A Villámlány halott.

De ez az utolsó dolog, amit még megtehetek az ügyért és az emberekért, akiket szeretek, és akik még mindig ott vannak valahol a világban. Nem fogják azt látni, hogy az utolsó pillanat-

ban elbotlom. Nem, én állva maradok. És bár fogalmam sincs, hogyan, de tovább küzdök még a szörnyeteg gyomrában is.

Újabb rántással az udvarral szembe kényszerítenek. Fagyos Ezüstök néznek vissza rám, élettelen bőrükön kék, fekete, lila és szürke árnyékok, ereikben acél és gyémánt csörgedezik vér helyett. Nem engem néznek, hanem Mavent. Bennük találok meg a válaszomat. Bennük látom meg a saját éhségemet.

Egy pillanatra megsajnálom a trónra került magányos fiúkirályt. De aztán megérezem a remény csalóka leheletét.

Ó, Maven. Jó nagy bajban vagy.

Csak arra vagyok kíváncsi, ki fog először lecsapni.

A Skarlát Gárda – vagy a hölgyek és urak, akik elvágják Maven torkát, hogy megszerezzék mindazt, amiért az anyja meghalt.

Amint elmenekülünk a Fehértűz lépcsőiről, és visszahúzódunk a palota tágas előcsarnokába, Maven átnyújtja a pórázomat az egyik Arvennek. Különös. Annyira megszállottan akart visszaszerezni, bezárni ebbe a ketrecbe, most azonban mégis oda sem nézve dobja félre a láncaimat. *Gyáva*, mondom magamban. Még csak rám sem bír nézni, ha éppen nem látványosságot szolgáltat vele.

– Álltad a szavadat? – követelem kifulladásra. A hangom reszelős a többnapos hallgatás után. – Szavatartó ember vagy?

Nem válaszol.

A többi udvaronc mögénk zárkózik. Oszlopokba és sorokba rendeződnek a státuszuk és a rangjuk bonyolult szabályainak megfelelően. Csak én lógok ki, követem elsőként a királyt, néhány lépéssel lemaradva, ahol a királyné helye van. Nem is lehetnék távolabb ettől a címtől.

A nagyobbik öröme pillantok, remélve, hátha mást is látok benne a Maven iránti vak hűségen kívül. Fehér, vastag, golyóálló egyenruhájának cipzárját a torkáig felhúzta. Kesztyűje csillog. Nem selyemből, hanem műanyagból készült – gumi talán. Összerezzenek: az Arvenek némítóképességük dacára semmit sem bíznak a véletlenre. Még ha sikerülne is egy szikrát kipréselnem állandó ostromuk mellett, a kesztyű megvédi a kezüket, hogy továbbra is pórázon, láncon és ketrecben tarthassanak. A nagydarab Arven nem viszonozza a pillantásomat, inkább előreszegezi tekintetét, ajkát összeszorítja a koncentrációban. A másik ugyanúgy. A testvérét vagy unokatestvérét tökéletesen utánozva kíséri a másik oldalamon. Tar koponyájukon csillog a fény, és eszembe jut Lucas Samos. A kedves öröm, a barátom, akit azért végeztek ki, mert én kihasználtam. Akkor szerencsém volt, amiért Cal ilyen rendes Ezüstöt rendelt ki mellém börtönőrnek. De most is szerencsés vagyok. Olyan öröket könnyebb szívvel ölök meg, akik közömbösek számomra.

Mert meg kell halniuk. Valahogy. Valamiképpen. Ha meg akarok szökni, visszakapni a villámomat, ők jelentik az első akadályt. A többit könnyű kitalálni. Maven Őrzői, a többi őr és tiszt a palotában, és persze maga Maven. Nem hagyom el ezt a helyet anélkül, hogy ne látnám a hulláját – vagy ő az enyémet.

Arra gondolok, hogy megölöm. A nyaka köré tekerem a láncomat, és kiprésélem a testéből az életet. Ez a képzelgés segít elterelni a figyelmemet arról, hogy minden lépés egyre mélyebbre visz a palotába fehér márványpadlón, el az aranyozott, magas falak mellett, a lángokból metszett, kristályfényektől ragyogó több tucat csillár alatt. Éppen olyan szép és hideg, ahogyan emlékszem rá. Aranylakatokkal és gyémántrácsokkal ellátott börtön. Legalább a legerőszakosabb és legveszedelmesebb börtön.

tönigazgatóval nem kell szembenéznem. A régi királyné halott, mégis megborzongok az emlékétől, amikor rá gondolok. Elara Merandus szellemként kíséri a gondolataimat. Egykor keresztültörtetett az emlékeimen. Most ő is egyike azoknak.

Egy páncélos alak ragadja meg a figyelmemet, ahogy az örök mellett ellépve a király és közém ékeli magát. Makacs testőrként tartja a lépést, bár nem viseli az Őrzők ruháját vagy álarcát. Bizonyára tudja, hogy Maven megfojtása jár az eszemben. Az ajkamba harapok, és felkészülök egy suttozó támadására.

De nem a Merandus-házba tartozik. A vértje obszidiánfekete, a haja ezüst, a bőre holdfehér. A szeme pedig, amikor a válla fölött hátranéz rám – üres és fekete.

Ptolemus.

A fogamat vicsorítva vetem rá magam, gondolkodás nélkül, nem érdekel, mit teszek. Csak nyomot hagyjak rajta. Kíváncsi vagyok, az ezüst vérnek más íze van-e, mint a vörösnek.

De nem tudom meg.

A nyakörvem hátraránt, olyan hevesen, hogy gerincem ívben hajlik, és a földön találok magam. Kicsivel erősebb húzás eltörte volna a nyakamat. Ahogy a márványba ütöm a koponyámat, a világ forogni kezd velem, de ez sem képes visszatartani. Feltápáskodom, a szemem összeszűkül Ptolemus páncélos lába láttán, aki felém fordul. Ismét rávetem magam, és a nyakörv ismét visszahúz.

– Elég ebből! – sziszegi Maven.

Megáll fölöttem, nézi, ahogy szánalmasan próbálok megfizetni Ptolemusnak. A menet is megtorpan, sokan előrenyomakodnak, hogy lássák az elfajzott Vörös patkány hiábavaló kapálózását.

A nyakörv megszorul, és levegő után kapva a torkomhoz nyúlok.

Maven a zsugorodó fémpántra szegezi a tekintetét. – Evangeline, azt mondtam, elég.

A fájdalom ellenére megfordulok, és magam mögött látom a lányt, akinek egyik keze ökölbe szorul. Ő is a nyakörvemet bámulja, amely lüktetve szűkül. Biztosan Evangeline szívverését követi.

– Hadd engedjem el – szólal meg Evangeline, és azt hiszem, rosszul hallok. – Hadd engedjen el itt és most. Küldd el az őreit, és villámostul megölöm.

Acsarogva nézek rá, minden porcikámban az a vadállat vagyok, akinek hisznek. – Csak próbáld meg – mondom, és teljes szívemből kívánom, bárcsak Maven beleegyezne. Hiába a sebek, a többnapos hallgatás, az évek, amelyeket a magnetron lánynál alacsonyabb rendűként éltem le, vágyom arra, amit javasol. Egyszer már legyőztem. Megint meg tudom tenni. Ez is egy esély. Méghozzá jobb, mint amiben reménykedhetem.

Maven tekintete a nyakörvemről a jegyesére villan, arca feszült és dühös lesz. Sok van benne az anyjából. – Megkérdőjelezed a királyod parancsát, Lady Evangeline?

A lány fogai megcsillannak a lilára festett ajkak között. Az udvari illem máza már leolvad róla, de mielőtt valami igazán végzeteset mondhatna, az apja megmoccan, és a karja a lányához ér. Az üzenet egyértelmű: *Engedelmeskedj!*

– Nem – morogja Evangeline, de lehajtja a fejét. – Felség.

A nyakörv szorítása enyhül, ismét kitágul a nyakam körül. Még talán lazább is, mint korábban. Kis áldás, hogy Evangeline nem olyan pedáns, mint amilyennek mutatni akarja magát.

– Mare Barrow a korona foglya, és a korona úgy bánik majd el vele, ahogyan megfelelőnek látja – mondja Maven, hangja lobbánékony menyasszonyán túl zeng. Tekintete végigsöpör

az udvar többi tagján, és világossá teszi a szándékait. – A halál túl jó a számára.

Halk mormogás támad a nemesek között. Ellenkezéseket hallok, de sokkal több egyetértést. *Furcsa*. Azt hittem, mind azt akarják majd, hogy a legiszonyúbb módon kivégezzenek, felakasszanak a keselyűknek, és a véremmel együtt elveszítsek minden területet, amelyet a Skarlát Gárda megszerzett. De gondolom, még szörnyűbb sorsot tartogatnak a számomra.

Szörnyűbb sors.

Erről beszélt Jon, amikor látta, mi rejlik a jövőmben, hová vezet az utam. Tudta, hogy ez vár rám. Tudta, és elmondta a királynak. A bátyám élete és a szabadságom árán vásárolt helyet magának Maven oldalán.

Megtalálom a tömegben Jont, akit a többiek messzire elkerülnek. A szeme vörös és haragos, idő előtt megőszült haját lófárokba kötötte. Maven Calore újabb újrjú kedvence, de ez itt nem visel látható láncokat, mert segített Mavennek még az elindulása előtt megállítani a küldetésünket, hogy megmentünk egy légiónyi gyereket. Beszélt Mavennek az utunkról és a jövőnkéről. Tálcán nyújtott át a fiúkirálynak. Mindannyiunkat elérült.

Jon persze már engem néz. Nem várok bocsánatkérést azért, amit tett, és nem is kapok.

– Mi a helyzet a vallatással?

Tőlem balra ismeretlen hang csendül. De az arcát ismerem.

Samson Merandus. Egy arénaharcos, vérszomjas suttogó, a halott királynő unokatestvére. Felém tolakszik, és akaratlanul is összerázkódom. Egy másik életben láttam, ahogy arénabeli ellenfele leszúrta saját magát. Kilorn akkor mellettem ülve éljenzett, élvezte utolsó szabad óráit. Aztán a mestere meghalt,

és az egész világunk kizökkent. Az utunk megváltozott. Most pedig a márványpadlón heverek fázva, vérezve a király lába előtt. Még egy kutyánál is kevesebbet érek.

– A vallatásra is túl jó, felség? – folytatja Samson, és fehér kezével felém mutat. Elkapja az államot, kénytelen vagyok felnézni. Elfojtom a késztetést, hogy megharapjam. Nem akarok újabb ürügyet szolgáltatni Evangeline-nek, hogy fojtogasson. – Gondoljon bele, mit láthatott. Mit tudhat. Ő a vezetőjük – és a nyomorúságos fajta megfejtésének a kulcsa.

Téved, de a szívem így is hangosan ver. Éppen eleget tudok, hogy az nagy károkat okozzon. Tuck képe villan fel előttem, valamint az ezredes és a montforti ikrek. A beszivárgás a légiókba. A városok. A Whistle-k az országban, akik most menekülteket csempésznek biztonságba. Gondosan őrzött, értékes titkok, amelyek hamarosan napvilágra kerülnek. Hány embert sodorhat veszélybe a tudásom? Hányan fognak meghalni, amikor megtörnek?

És ezek csak a katonai információk. Az elmém sötét zugai még rosszabbak, ahol a leggonoszabb démonaimat tartom. Maven is közéjük tartozik. A herceg, akire emlékszem, és akit szerettem és valóságosnak kívántam. Aztán ott van Cal. Mit tettem, hogy megőrizzem, mit hagytam figyelmen kívül, és miféle hazugságokat mondtam magamnak a hűségéről? A szégyenem és a tévedéseim folyamatosan kínoznak. Nem hagyhatom, hogy Samson – vagy Maven – meglássa ezeket bennem.

Kérlek, szeretnék könyörögni. Az ajkam nem mozdul. Akármennyire gyűlölöm is Mavent, akármennyire szeretném látni a szenvedését, tudom, hogy ő a legjobb esélyem. De ha kegyelemért esdeklek a legerősebb szövetségesei és legádázabb ellenségei előtt, azzal csak gyengítem az amúgy is gyenge királyt. Ezért

aztán tartom a számat, és próbálok nem foglalkozni Samson szorításával az államon, csak Maven arcát nézem.

A szeme egy pillanatra az enyémre talál.

– Hallották a parancsomat – mondja szűkszavúan, és int az őreimnek.

Szorosan, de nem fájdalmasan emelnek fel, és a láncsal kivezetnek a tömegből. Mindenkit magam mögött hagyok. Evangeline-t, Ptolemust, Samsont és Mavent.

Sarkon fordul, és a másik irányba indul, az egyetlen dolog felé, amitől még meleget remélhet.

A fagyott lángokat formázó trónhoz.

• MÁSODIK FEJEZET •

Mare

SOHA NEM VAGYOK EGYEDÜL.

A börtönőrök nem mennek el. Mindig ketten vannak, örökösen lesnek, örökösen gondoskodnak arról, hogy néma maradjak, elfojtott képességekkel. Egy zárt ajtónál nincs többre szükségük, hogy foglyot csináljanak belőlem. De még ahhoz sem tudok közel férkőzni, mert rögtön ismét a szobám közepére hurcolnak vissza. Erősebbek nálam, és éberségük nem lanyhul egy pillanatra sem. Csak az apró mosdóban mentesülök figyelő tekintetüktől, egy fehér csempés, arany csapos kamrában, amelynek padlóján néma kő csíkja húzódik. Annyi gyöngyszürke hasáb van itt, hogy a fejem hasogatni kezd, és összeszorul a torkom. Gyorsnak kell lennem, ki kell használnom minden fojtogató másodpercet. Az érzés Cameront és a képességét idézi fel bennem. Ő bárkit meg tud ölni a csendje erejével. Akármennyire utálok őreim szüntelen virrasztását, nem fogom kockáztatni a néhány percnyi béke kedvéért, hogy megfulladjak a fürdőszoba padlóján.

Vicces, korábban azt hittem, a legjobban attól félek, hogy egyedül maradok. Most a lehető legtávolabb állok az egyedül-léttől, mégsem rettegtem még ennyire.

Négy napja nem éreztem a villámomat.

Öt.

Hat.

Tizenhét.

Harmincegy.

Az ágy melletti lambériára vések fel minden egyes napot egy villával, hogy az idő múlását nyomon kövessem. Jó érzés nyomot hagyni, kis sérülést okozni a Fehértűz-palota börtönének. Az Arveneket nem érdekli. Az idő nagy részében nem foglalkoznak velem, csak a teljes csendre koncentrálnak. Nem mozdulnak posztjukról az ajtó mellől, úgy ülnek ott, mint két eleven tekintetű szobor.

Ez nem ugyanaz a szoba, ahol legutóbb aludtam, amikor a Fehértűzben jártam. Nyilván nem illendő ugyanott elszállásolni egy királyi foglyot, ahol egy királyi menyasszonyt. De nem cellába zártak. A kalitkám kényelmes és szépen bútorozott, az ágy puha, a könyvespolc roskadozik az unalmas kötetektől, van néhány szék, egy asztal, ahol ehetek, és még függönyeim is barna, szürke és fehér színekben. Tompa színek a tompasághoz, ami az Arvenek miatt eluralkodik rajtam.

Lassan hozzászokom, hogy egyedül aludjak, de Cal nélkül – aki törődne velem – rémálmok gyötörnek. Valahányszor felébredek, megérintem a fülemben a fülbevalókat, és minden egyes követ megnevezek. Bree, Tramy, Shade, Kilorn. Vér és szív szerinti fivéreim. Hárman élnek, egy pedig szellem. Bárcsak lenne párja a fülbevalónak, amelyet Gisának ajándékoztam,

hogy tőle is velem legyen valami. Néha álmodom róla. Semmi konkrétumot, csak felvillan az arca, a haja, amely vörös, mint a kiontott vér. A szavai mindennél szívszorítóbban kísértenek. *Egy nap az emberek idejönnek, és elveszik mindenedet.* Igaza volt.

Nincsenek tükrök, még a fürdőszobában sem. De tudom, mit tesz velem ez a hely. A kiadós ételek és a hiányzó testmozgás ellenére is soványabbnak érzem az arcomat. A csontjaim szinte átfúrják a bőrömet, hegyesebbek, mint valaha. Nem sokat tehetek azon kívül, hogy alszom, vagy a nortai adószabályokról írt egyik kötetet olvasgatom, de így is napok óta kimerültnek érzem magamat. Minden érintésre véraláfutás jelenik meg a bőrömen, a nyakörv pedig forró, hiába reszketek napok óta a hidegtől. Talán láz. Talán haldoklom.

Nem mintha volna kinek elmondanom. Napokig szinte meg sem szólalok. Az ajtó csak akkor nyílik, ha ennivalót vagy vizet hoznak, vagy lecserélik az őreimet. Soha nem látok Vörös szobalányt vagy szolgát, pedig biztosan léteznek. Az Arvenek hozzák be az ételt, az ágyneműt és a ruhákat kintről, és ők is takarítanak utánam, bár a szájukat húzzák az alantas munka miatt. Gondolom, túl veszélyesnek ítélik, hogy Vöröst engedjenek a szobámba. A gondolat mosolyt csal az arcomra. Vagyis a Skarlát Gárda még mindig fenyegetést jelent, ha ilyen szigorú rendet állítottak fel, hogy még a szolgákat sem engedik a közelembe.

De úgy tűnik, mást sem. Senki sem jön, hogy megbámulja vagy kárörvendően kigúnyolja a Villámlányt. Még Maven sem.

Az Arvenek nem szólnak hozzám. Nem árulják el a nevüket, ezért én találok ki nekik neveket. Cicának, egy nálam alacsonyabb, középkorú nőnek kis arca és éles, éber tekintete van. Tojásfeje kerek, fehér és tar, mint a teljes, engem őrző

csapatnak. Trió nyakára három egyforma vonal van tetoválva, mintha karmok szántották volna végig. És ott van a zöld szemű Csillagfűrt, egy velem egykorú lány, aki rendíthetetlenül végzi a rábízott feladatot. Ő az egyetlen, aki a szemembe mer nézni.

Amikor először rájöttem, hogy Maven vissza akar kapni, fájdalomra vagy sötétségre számítottam, esetleg mindkettőre. De leginkább arra, hogy látni fogom, és a lángoló tekintete előtt kell elszenvednem a kínzásokat. De semmi ilyesmi nem történik. Azóta nem, hogy megérkeztem, és letérdeltetett. Akkor azt mondta, köszömlére teszi a testemet. De nem jöttek hóhérok. A Samson Merandushoz és a halott királynőhöz hasonló sutogók sem túrtak bele az agyamba, hogy felfejtsék gondolataimat. Ha ez a büntetésem, akkor elég unalmas. Mavennek nincs semmi képzelőereje.

A fejemben még mindig hangok visszhangoznak, és rengeteg emlék kavarog. Próbálom a fájdalmat az unalmas könyvekkel tompítani, de a szavak csak elúsznak a szemem előtt, a betűk pedig újrarendeződnek, és már csak a hátrahagyottak nevét látom magam előtt. Az élőkét és a holtakét. És mindig, mindenütt Shade-et.

Meglehet, Ptolemus ölte meg a bátyámat, de én sodortam az útjába. Mert önző voltam, és valami megmentőnek képzeltem magamat. Mert ismét olyan emberben bíztam meg, akiben nem kellett volna, és úgy játszottam mások életével, ahogyan egy szerencsejátékos a kártyákkal. *De hiszen felszabadítottál egy börtönt. Rengeteg embernek visszaadtad a szabadságát – és megmentetted Juliant.*

Gyenge gondolat, még gyengébb vigasz. Nem tudom, mibe került nekünk a Corros börtön. De mindennap arra jutok, ha lenne választásom, még egyszer nem fizetném meg ezt az árat.

Sem Julianért, sem száz élő újvérűért. Egyikük megmentéséért sem cserélném el Shade életét.

A végén pedig úgyis mindegy volt. Maven hónapok óta kért arra, hogy térjek vissza, minden egyes véres levéllel ezért könyörgött nekem. Azt remélte, hullákkal megvásárolhat. De én úgy gondoltam, nem kötnék ilyen alkut ezer ártatlan életért cserében sem. Most mégis azt kívánom, bárcsak már régen megtettem volna, amit kért. Mielőtt azokat célozta volna meg, akiket tényleg szeretek, tudván, hogy őket megmenteném. Tudta, hogy csak Cal, Kilorn és a családom miatt vagyok hajlandó az alkura. Az ő életükért mindent odaadtam.

Azt hiszem, több esze van annál, mint hogy megkínózzon. Még akkor is, ha ott van neki a zavaró, a gép, amelyet arra építettek, hogy ellenem fordítsa a villámomat, és idegszálanként szécincáljon.

A fájdalom értéktelen a számára. Az anyja jól kitanította. Egyedül az vigasztal, hogy az ifjú király adáz bábmestere nélkül maradt. Míg engem éjjel-nappal itt őriznek, ő egyedül ül az ország trónján, anélkül, hogy Elara Merandus vezetné a kezét és védené a hátát.

Egy hónapja szívtam utoljára friss levegőt, és majdnem ugyanennyi idő telt el azóta, hogy mást láttam volna a szobám belsején és egyetlen ablakom keskeny részén keresztül.

Az ablak belső kertre néz, amely ős végére rég elhervadt. A ligetet zöldszívűek keze formázta: lombosan csodaszépek lehetnek zöld, virágos koronájukkal és spirálként csavarodó ágakkal. Csupaszon azonban a göcsörtös tölgyek, szilfák és bükkök ágai karmokként kapnak a levegőbe, száraz, halott ujjaik csontként dörzsölődnek össze. Az udvar elhagyatott, elfeledett. Mint én.

Nem, mordulok fel magamban.

A többiek eljönnek értem.

Megengedem magamnak a reményt. A gyomrom minden alkalommal összeszorul, valahányszor valaki kinyitja az ajtót. Egy pillanatra Calre, Kilornra vagy Farley-re számítok, esetleg valaki más arcát viselő Nagyanyóra. Akár még az ezredesre is. Most már sírva fakadnék a vörös szeme láttán. De senki nem jön értem. Senki nem fog értem jönni.

Kegyetlenség reményt adni, amikor nem lenne szabad léteznie.

És Maven tudja ezt.

Amikor a harmincegyedik napon lenyugszik a nap, rájövök, mire készül.

Azt akarja, hogy elrohadjak. Kifakuljak. Elfelejtsek.

Odakint a csontkertben korai havat hord a szél a vasszürke ég alatt. Az üveg hideg, de nem hajlandó megfagyni.

És én sem vagyok hajlandó erre.

A kinti hó csillog a reggeli fényben, a csupasz fákat fehér filigrán borítja. Délutánra elolvad. Számításaim szerint december 11-e van. Hideg, szürke és halott időszak az ősz és a tél közti visszhangos térben. Igazi hóra jövő hónapig nem lehet számítani.

Odahaza a verandáról ugráltunk le a hófúvásokba, még azután is, hogy Bree eltörte a lábát, amikor ráesett egy eltemetett farakásra. Gisának egyhavi bérébe került rendbe tetetni, és nekem kellett ellopnom a készletek nagyját, amikre az úgynevezett orvosunknak szüksége volt. Ez a Bree besorozása előtti télen történt, az utolsó időszakban, amikor a családuknak még együtt volt. Az volt az utolsó ilyen időszak. Már soha nem lesz teljes a család.

Anya és apa a Gárdával vannak, mint ahogy Gisa és az élő bátyáim. *Biztonságban. Biztonságban. Biztonságban.* Minden reggel elismétlem. Megvigasztal, még ha nem is igaz.

Lassan eltolom magamtól a reggelimet. Már nem okoz kiélegülést a megszokott cukrozott zabkása, gyümölcs és pirítós.

– Végeztem – mondom megszokásból, bár tudom, senki sem fog válaszolni.

Cica máris mellettem terem, és megvetően fintorog a félig megevett étel láttán. Úgy veszi fel a tányért, mintha csótány lenne, és magától eltartva viszi az ajtóhoz. Gyorsan felnézek, hátha meglátom a szobámon túli előszobát. Mint mindig, most is üres, és a szívem elnehezül. Cica csörömpölve ejti le a tányért a padlóra, talán el is törik, de ez nem érdekli. Majd egy szolgálta feltakarítja. Miután becsukja az ajtót, visszatér a székébe. A másikat Trió foglalja el keresztbe font karral, és rezzenéstelenül bámulja a törzset. Mindkettejük képességét érzem: olyan, mint egy túl szorosan rám tekert takaró, amely leszorítja és elrejt a villámomat olyan helyre, ahová nem juthatok el. Legszívesebben lekaparnám a bőrömet miatta.

Gyűlölöm. Gyűlölöm.

Gyű-lö-löm.

Csatt.

A szemközti falhoz vágom a vizespoharat, amely széttörve telefröcsköli a borzalmas szürke falat. Az őreim meg sem rezzennek. Gyakran csinálom ezt.

És segít is. Egy percig. Talán.

A szokásos rutint követem, amelyet fogságom elmúlt hónapjában dolgoztam ki. Felkelek. Azonnal megbánom. Megkapom a reggelit. Elmegy az étvágyam. Elviszik az ételt. Azonnal megbánom. Elhajítom a vizespoharat. Azonnal megbánom.

Lehúszom az ágyat. Néha szétszaggatom a lepedőt, időnként ordítózom is. Azonnal megbánom. Megpróbálok olvasni. Kibámulok az ablakon. Kibámulok az ablakon. Kibámulok az ablakon. Megkapom az ebédet. És ismétlés.

Nagyon elfoglalt lány vagyok.

Vagy nőt is mondhatnék.

Gyerek és felnőtt között a tizennyolc év a mesterséges választóvonal. Én pedig hetekkel ezelőtt töltöttem be a tizennyolcat. November tizenhetedikén. Nem mintha bárki tudta vagy észrevette volna. Kétlem, hogy az Arveneket izgatná, hogy a rájuk bízott fogoly egy évvel idősebb lett. Ebben a börtönben ez csak egy embert érdekelhet. Ő viszont nagy megkönnyebbülésemre nem látogatott meg. Ez a fogságomban az egyetlen áldás. Amíg itt tartanak a legszörnyűbb emberek között, akikkel valaha találkoztam, nem kell elviselnem a jelenlétét.

Egészen a mai napig.

A körülvevő tökéletes csend összetörik – nem robbanással, hanem kattanással. Az ajtó zárja ismerősen fordul. Figyelmeztetés nélkül, a napirendet szétzilálva. A hangra én és az Arvenek is odakapjuk a fejünket, a koncentrációjukat megtöri a meglepetés. Adrenalin árad az ereimben, ahogy hevesen dobogó szívem pumpálja. Egy másodperc töredékére ismét felcsillan a remény. Arról álmodom, ki lehet az ajtó másik oldalán.

A fivéreim. Farley. Kilorn.

Cal.

Azt akarom, hogy Cal legyen. Azt akarom, hogy a tüze teljesen eleméssze ezt a helyet és ezeket az embereket.

A küszöbön álló férfit azonban nem ismerem. Csak a ruhái tűnnek ismerősnek: fekete egyenruha, ezüst rátétek. Egy névtelen és jelentéktelen biztonsági tiszt. Belép a börtönömbé, és

a hátával támasztja ki az ajtót. Odakint még több hozzá hasonló gyűlt össze, és elsötétítik az előszobát.

Az Arvenek hozzám hasonlóan meglepetten talpra ugranak.

– Mit művelnek? – vicsorog Trió. Ez az első alkalom, hogy a hangját hallom.

Cica azt teszi, amire kiképezték, közém és a tiszt közé lép. Újabb csendhullám söpör át rajtam, amelyet a félelme és a zavarra táplál, és az erőm maradékát is elmosza. A székembe szögezve maradok, utálnék összeesni mások előtt.

A biztonsági tiszt nem szól semmit, csak a padlót bámulja várakozóan.

Válaszként fiatal nő lép be tűkből álló ruhában. Ékkövekkel díszített ezüst haját a korona formájára fésülték, amelyre olyannyira áhítozik. Tökéletes, hideg lénye láttán megborzongok – minden ízében királyné, ha rangjában még nem is. Mert még nem királyné, azt látom.

– Evangeline – mormolom, és megpróbálom leplezni a hangom remegését. A félelemtől és a sok hallgatástól rekedt.

Evangeline sötét pillantása úgy hasít végig rajtam, mint egy ostor. Tetőtől talpig végigmér, minden tökéletlenséget és gyengeséget számba vesz. Tudom, hogy sok van. A pillantása végül a nyakörvemre téved, megnézi magának a tüskés fémpántot. Ajka undorodva lebiggyed, de mohóságot is látok rajta. Milyen könnyű lenne számára megszorítani, a nyakamba döfni a tüskéket, és kivéreztetni.

– Lady Samos, önnek nincs engedélye, hogy itt legyen – mondja Cica még mindig közénk ékelődve. Meglep a merészsége.

Evangeline szeme az örömré villan, és megvetően fintorog. – Gondolja, hogy dacolnék a király, a vőlegényem pa-

rancsával? – Ridegen fölnevet. – Az ő utasítására vagyok itt. Az udvar elé hívhatja a foglyot. Most.

Minden szava belém mar. Az egy hónap fogság hirtelen túl rövidnek tűnik. Egyik részem szeretné megragadni az asztalt, hogy Evangeline kénytelen legyen kirángatni a ketrecemből. De még az elszigeteltség sem törte meg a büszkeségemet. Egyelőre.

Soha, emlékeztetem magamat. Így gyenge lábbal, sajnó ízületekkel, remegő kézzel felemelkedem. Egy hónapja a fogaimmal támadtam Evangeline bátyjára. Megpróbálok minél többet megidézni abból a tűzből, hogy talpon tudjak maradni.

Cica továbbra sem mozdul. Trió felé biccent, és összenéz az unokatestvérével. – Nem kaptunk értesítést. Ez nem a protokoll szerint zajlik.

Evangeline ismét nevet, kimutatja fehér, csillogó fogait. A mosolya szép és gyilkos, akár egy kés. – Nemet mond nekem, Arven? – Beszéd közben a keze a ruhájára téved, tökéletes fehér bőre végigsuhan a tűk erdején. A darabjai mágnesként tapadnak hozzá, és amikor fölemeli kezét, egy maroknyi tűt szorongat. Türelmesen, szemöldökét felhúzva fogja a fémszilánkokat. Az Arveneknek több eszük van annál, hogy megnyomóritó csendjüket kiterjesszék egy Samosra, pláne a jövőbeli királynéjukra.

A páros szó nélkül összenéz, és láthatóan mást gondolnak Evangeline kérdéséről. Trió dühösen vonja össze szemöldökét, és Cica végre felsóhajt. Odébb lépve meghátrál.

– Nem fogom elfelejteni a döntését – mormolja Evangeline.

Csupasznak és magányosnak érzem magamat átható pillantása előtt, pedig a többi őr és katona is minket figyel. Evangeline ismer engem, tudja, mi vagyok, mire vagyok képes. A Csontarénában majdnem megöltem, de elfutott, annyira

félt tőlem és a villámomtól. Most viszont egész biztosan nem érez félelmet.

Ráveszem magam, hogy egy lépést tegyek felé. Az áldott ürességbe, amely körülveszi, és lehetővé teszi, hogy használja a képességét. Újabb lépés. A szabad buborékba, az elektromosságba. Vajon rögtön megérezem? Hirtelen jön majd vissza áradatban? Biztosan. Muszáj.

De megvető vicsorgása mosollyá változik. Lépteim ritmusát követve elhátrál, mire morogni kezdek. – Ne olyan hevesen, Barrow.

Ez az első alkalom, hogy kimondta a valódi nevemet.

Csettint, és Cicára mutat. – Hozza!

Magukkal hurcolnak, mint az első napon, nyakörvemre erősített láncon, amelyet Cica erősen szorongat. Trió és az ő csendje lüktet a fejemben. A hosszú séta a Fehértűzön át úgy meggyötör, mintha kilométereket futottam volna, pedig nem megyünk túl gyorsan. Akárcsak korábban, most sem kötik be a szemem. Nem veszik a fáradságot arra, hogy megpróbáljanak összezavarni.

Egyre több részletet ismerek fel, ahogy a régen bebarangolt átjárókon és galériákon átvágva közeledünk a célunkhoz. Akkor nem éreztem szükségét, hogy rendszerezem a látottakat. Most azonban igyekszem tőlem telhetően megalkotni fejemben a palota térképét. Ismernem kell az alaprajzát, ha valaha is élve ki akarok jutni innen. A szobám keletre néz és az ötödik szinten van; ennyit leszűrök az ablakokból. Emlékszem, hogy Fehértűz összekapcsolódó terekből áll, ahol minden szárny olyan udvart vesz körül, amilyenre az én szobám is néz. A magas, boltíves

ablakokon át élém táruló látvány minden újabb folyosóval megváltozik. Egy belső kert, a Caesar tér, az elnyúló kiképzőtér, ahol Cal gyakorlatozott a katonáival, mögötte a távolban falak és Archeon újjáépített hídja. Szerencsére nem haladunk át azokon a lakrészeken, ahol megtaláltam Julian naplóját, és ahol végignéztem Cal dühöngését és Maven fondorkodását. Meglep, mennyi emléket rejt a palota, annak ellenére, hogy milyen rövid időt töltöttem itt.

Elhaladunk egy lépcsőfordulóból nyíló ablaksor előtt, amely nyugatra néz a barakkok fölött a Vezér-folyóra és a város másik felére. A Csontaréna az épületek között fészkel, hatalmas tömbje túlságosan ismerős. Felismerem a látványt. Cal már álltam az ablakok előtt. Hazudtam neki, tudván, hogy aznap éjjel támadást indítunk. De azt nem tudtam, mit fog tenni velünk. Cal akkor azt súgta, bárcsak másként lennének a dolgok. Osztozom a panaszában.

A menetünket minden bizonnyal kamerák kísérik, bár már nem érzem őket. Evangeline egy szót sem szól, miközben lemegyünk a palota földszintjére, nyomunkban a katonákkal: mintha feketerigók raja követne egy fémhattyút. Valahonnan muzsika hangja hallatszik, és úgy lüktet, mint egy szív. Még soha nem hallottam ilyen zenét, sem azon a bálon, amin részt vettem, sem Cal tánceleckéi alatt. Saját életet él, sötét, bonyolult és furcsán hívogató. Az előttem lépkedő Evangeline válla megfeszül a hangokra.

Az udvar szintje szokatlan módon kong az ürességtől, csak néhány őr strázsál a folyosókon. Közönséges katonák, nem Őrzők, akik Mavent kísérik. Evangeline várakozásaimmal elmentétben nem jobbra, a nagy, boltíves ajtószárnyak mögött meghúzódó trónterem felé fordul, hanem velünk a nyomában

előresiet, és egy másik helyiségbe nyomul, amelyet túlságosan is jól ismerek.

A tanácssterem. Kerek, márvánnyal és csillogó fával burkolt helyiség. A falak mentén székek, a díszes padlót Norta címere, a lángoló korona díszíti, amelynek láttán megbotlom, és kénytelen vagyok behunyni a szemem. Nem kétlem, Cica keresztülrángat majd a termen. Boldogan hagynám, ha ezzel elkerülhetném, hogy többet kelljen látnom ebből a helyből. Emlékszem, Walsh itt halt meg. Az ő arcát látom magam előtt. Úgy vadásztak rá, mint egy nyúlra, és végül elkapták a farkasok – Evangeline, Ptolemus, Cal. Az Archeon alatti alagutakban fogták el, ahol a Skarlát Gárdától kapott utasításokat követte. Rátaláltak, idevonszolták, és Elara királynő elé vezették vallatásra. Walsh előttünk nyelt le egy gyilkos pirulát, hogy megvédje a Skarlát Gárda titkait. Hogy megvédjen engem.

Amikor a zene hangereje megháromszorozódik, kinyitom a szemem.

A tanácssterem eltűnt, de az elém táruló látvány még szörnyűbb.